

Arrest

nr. 89 909 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. THYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op basis van een HIT EURODAC werd op 11 februari 2010 de terugname gevraagd aan Nederland. Nederland weigerde de terugname daar Duitsland bevoegd zou zijn. Nederland meldde dat verzoeker een erkend vluchteling was in Duitsland. Vervolgens werd op 3 maart 2010 een overnameverzoek gericht aan Duitsland. Duitsland weigerde verzoeker over te nemen, gelet op zijn status van erkend vluchteling.

Uiteindelijk werd het asioldossier van verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 15 december 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 januari 2011 werd een bilaterale terugname gevraagd aan Duitsland. Duitsland weigerde omdat verzoeker afgeschreven werd naar een onbekende plaats.

Op 9 februari 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 5 mei 2011 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 13 mei 2011 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 7 juni 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending van de motiveringsverplichting aan (genomen uit de schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna verkort de vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het Dublin-onderzoek (genomen uit de schending van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 5, § 2 van de verordening nr. 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Verzoeker betoogt dat er in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het gegeven dat hij in Duitsland erkend is als vluchteling. Verzoeker stelt dat hij hiervan niet op de hoogte is en dat hij geen uitdrukkelijke bevestiging heeft gekregen dat hij in Duitsland bescherming kan genieten. Verzoeker stelt dat hij sinds kort terug contact heeft met zijn Duitse raadsman en dat die hem meedeelde dat het niet zeker is dat de Duitse instanties hem nog bescherming willen bieden. Verzoeker stelt dat hij bereid is om vrijwillig naar Duitsland te vertrekken op voorwaarde dat hij daar aanspraak kan maken op bescherming. Verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is omdat er enkel verwezen wordt naar een fax waarin de erkenning bevestigd wordt. Verzoeker benadrukt dat een dergelijke fax geen garantie inhoudt dat hij aanspraak zal kunnen maken op bescherming in Duitsland. Voorts stelt verzoeker zich de vraag waarom bij zijn eerste asielaanvraag en het Dublin-onderzoek de gegevens omtrent zijn erkenning niet ter kennis werden gebracht. Verzoeker betoogt verder dat de verwerende partij de overname aan Duitsland had moeten vragen. Verzoeker stelt dat hij de juistheid van de motieven niet kan verifiëren en dat het bestuur nalaat de nodige documenten ter staving van haar stelling voor te leggen. Tevens verwijst verzoeker naar de nota van de verwerende partij die in het kader van een UDN-procedure werd neergelegd waarin te lezen staat dat er geen zekerheid bestaat betreffende de erkenning van verzoeker. Als er geen zekerheid bestaat omtrent de erkenning is dit volgens verzoeker een nieuw element dat ertoe kan leiden dat de asielaanvraag opnieuw dient te worden onderzocht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname is van een asielaanvraag genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing heeft geen uitstaans met een onderzoek in toepassing van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 5, § 2 van de Dublin-II-Verordening, zodat verzoeker de schending van deze artikelen niet dienstig kan aanvoeren tegen de bestreden beslissing. In zoverre mist het tweede middel van verzoeker juridische grondslag.

Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt wat moeten worden verstaan onder bestuurshandeling, bestuur en bestuurde.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing heeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, is de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In de bestreden beslissing verwijst de staatssecretaris naar de vorige asielaanvragen van verzoeker, die telkenmale tot een negatieve beslissing hebben geleid. Er wordt aangegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst en dat verzoeker een Iraakse identiteitskaart heeft neergelegd. De staatssecretaris overweegt dat verzoeker reeds naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag zijn originele identiteitskaart naar voor bracht en dat dit er niet toe geleid heeft dat hij een positieve beslissing kreeg. Verder stelt de staatssecretaris vast dat verzoeker nu verklaart nooit te zijn erkend als vluchteling in Duitsland. Dienaangaande stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat verzoeker dit reeds verklaarde naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwezen hebben naar een fax van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 8 maart 2010 waarin bevestigd wordt dat verzoeker als vluchteling is erkend. Voorts wordt aangegeven dat verzoeker aangaf dat zijn raadsman over documenten zou beschikken dat hij niet erkend is. Dienaangaande motiveert de staatssecretaris dat hij niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. De bestreden beslissing concludeert dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen.

De Raad dient vast te stellen dat de motieven van de bestreden beslissing stroken met de gegevens van het administratief dossier en niet kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker heeft inderdaad naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen reeds een Iraakse identiteitskaart naar voor gebracht zodat dit geenszins een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Verder heeft verzoeker ook reeds van zijn eerste asielaanvraag betwist dat hij een erkend vluchteling is in Duitsland. Op zich is dit dus ook geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Wat verzoekers verklaring betreft dat zijn raadsman stukken zou bezitten waaruit blijkt dat hij niet erkend is, blijkt uit zijn derde asielaanvraag dat hij deze stukken niet heeft neergelegd, zodat het geenszins onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat hij geen rekening kan houden met stukken die er niet zijn.

Verzoeker slaagt er niet in de kennelijke onredelijkheid van de motieven aan te tonen. Verzoekers betoog betreffende het feit dat hij geen garantie heeft dat hij bescherming zal genieten in Duitsland en dat er een verzoek tot overname aan Duitsland had moeten worden gericht, heeft geen uitstaans met een onderzoek in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat hij de juistheid van de motieven van de bestreden beslissing niet kan verifiëren kan hij al evenmin worden gevolgd, daar de motieven, zoals hiervoor aangegeven, duidelijk hun grondslag vinden in het administratief dossier.

Waar verzoeker thans verwijst naar een nota neergelegd door de verwerende partij in het kader van een UDN-procedure waaruit zou blijken dat er geen zekerheid bestaat over de erkenning van verzoeker, stelt de Raad vast dat daargelaten of verzoeker de nota van de verwerende partij juist interpreteert, een dergelijke nota hoe dan ook dateert van na de bestreden beslissing en aldus niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad dient zich voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing immers te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling en aldus kan enkel rekening gehouden worden met de stukken die op het ogenblik van de beoordeling voorlagen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt wat volgt:

“De bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht is niet van toepassing indien de motivering van de handeling:

1° de uitwendige veiligheid van de Staat in het gedrang kan brengen;

2° de openbare orde kan verstoren;

3° afbreuk kan doen aan de eerbied voor het privéleven;

4° afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht”.

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing onderworpen is aan de formele motiveringsplicht.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Het eerste middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU